

## EL NEN NOU

**Maria Tarragona i Martí**

**Categoria: 5<sup>e</sup> primària**

Un dia d'escola a Bellcaire d'Urgell va passar una història amb els nens de 5<sup>e</sup> curs de primària. Tot va començar així...

–Bon dia, nens –va dir la professora–. Avui tenim un nen nou a classe. Es diu Mohammed. Espero que el tracteu bé perquè ho ha passat molt malament, ja que ve d'un país que està en guerra i ha hagut de travessar molts llocs per poder viure millor. Primer que tot, el que necessitem és algun voluntari que sàpiga anglès per traduir el que diu perquè, evidentment, no sap parlar el nostre idioma.

–Jo puc ser la seva traductora –va dir una nena molt eixerida que es deia Aina.

–Moltes gràcies, Aina. Així m'agrada –va remarcar la professora.

El Mohammed era un bon nen, però els nens i nenes de la classe no volien jugar amb ell. Tots menys l'Aina, que aviat es va convertir en la seva millor –i única– amiga.

L'Aina tampoc no entenia perquè els seus companys no volien jugar amb el Mohammed, ja que a ella li semblava un bon company encara que no tingués el mateix color de pell que la resta.

Tots els nens de la classe, després de l'escola, se n'anaven a la plaça a jugar. El Mohammed també hi anava, però no jugava a res. L'Aina, de primer, estava xerrant amb les seves amigues, però de sobte va veure el Mohammed assegut en un racó tot sol i va voler anar a veure què li passava.

Les amigues li deien que no hi anés, però l'Aina estava decidida i no els va fer cas. Es va atansar cap al Mohammed i li va dir en anglès:

–Què et passa?

–Estic trist perquè ningú no vol jugar amb mi –va respondre el Mohammed.

–Saps jugar a futbol? Si en saps, segur que els nens et deixaran jugar amb ells –va animar-

lo l'Aina.

–És que, amb tot el que he passat, fa massa temps que no toco una pilota, i em fa por fer el ridícul –va replicar el nen.

–Doncs, tranquil, ja jugaré jo també amb tu, i així a més podré traduir el que diguis –va proposar la nena.

Així ho van fer. Al començament els altres nens no feien gaire bona cara, però finalment va semblar que acceptaven el nen nou i el van deixar jugar amb ells. Tot d'un plegat, un nen que es deia Marc es va acostar als dos amics i va dir:

–Ei, Aina, vols venir a una festa a casa meva? Hi ha una piscina molt gran! Ah, i el teu amic estranger pot venir també, si vol.

El Mohammed va preguntar a l'Aina què havia dit el Marc i ella l'hi va traduir, com també va traduir la seva resposta.

–El Mohammed diu que sí que vindrà, i jo també.

–D'acord, doncs –va dir el Marc–. La festa serà dissabte a les quatre de la tarda.

–Molt bé –va replicar l'Aina.

Allò que no sabien l'Aina i el Mohammed, però, era que el Marc només havia convidat el nen estranger per deixar-lo en ridícul davant de tota la classe.

El dissabte a la tarda, quan faltaven quinze minuts perquè comencés la festa l'Aina va anar a buscar el Mohammed a casa seva. Quan van arribar a la festa ja hi era tota la classe, i el Marc tenia el seu pla a punt. El pla consistia que, quan tots estiguessin distrets, ell empenyeria el Mohammed a l'aigua perquè es pensava que no sabia nadar.

Quan tothom era a la piscina el Marc es va posar a córrer per empenyer el Mohammed, però aquest es va apartar a temps i de poc és el Marc qui cau a l'aigua.

Tots ja eren a l'aigua tret del Mohammed i l'Aina, que li feia companyia. El Marc estava jugant amb la resta amb una pilota de platja quan, de cop i volta, li va agafar una rampa i va

començar a debatre's desesperadament perquè s'ofegava. El Mohammed va ser el primer que se'n va adonar. Es va llençar a l'aigua, i després d'una ràpida nedada va aconseguir treure el Marc de l'aigua.

–Moltes gràcies, Mohammed –va dir el Marc, agraït–. No m'havia adonat del bon amic que ets. Si vols, a partir d'ara podràs jugar sempre amb nosaltres.

–D'acord, gràcies –va replicar el Mohammed en català.

–Em pensava que no parlaves el nostre idioma! –va exclamar el Marc, admirat.

–L'Aina me n'ha ensenyat –va explicar el Mohammed.

–I jo també vull dir una cosa! –va intervenir l'Aina, decidida–. El que no trobo gens bé és que el Mohammed hagi hagut de salvar algú d'ofegar-se perquè el tracteu com a un company més de classe. I encara més després de tot el que ha passat. Així que crec que tots li hauríeu de demanar perdó.

–Té raó l'Aina –va admetre el Marc–. Em sap greu, Mohammed.

–Sí, té raó –van dir tots els altres–. Disculpa'ns.

Així, des del dia de la festa tothom va ser tractat igual i tots van ser amics. I és que és veritat el que havia dit l'Aina: tots som iguals i ningú no hauria de ser tractat diferent per causa del color de la seva pell, ni ningú no hauria de ser foraster enlloc. Quan algú foraster arriba a un poble o una ciutat, se l'ha de tractar igual que a tothom.

FI